

Genesis

KARIN SLAUGHTER BIJ UITGEVERIJ CARGO

Nachtschade
Zoenoffer
Een lichte koude huivering
Vervloekt geluk (red.)
Onzichtbaar
Trouweloos
Triptiek
Onaantastbaar
Onbegrepen
Versplinterd
Verbroken
Ongezien

KARIN SLAUGHTER

Genesis

Vertaald door Ineke Lenting

2011
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2009 Karin Slaughter
Copyright Nederlandse vertaling © 2009 Ineke Lenting
Eerste druk juli 2009
Vijftiende druk juni 2011
Oorspronkelijke titel *Genesis*
Oorspronkelijke uitgever Century, Londen
Omslagontwerp Wil Immink
Omslagillustratie Anja Weber Decker/
Arcangel Images/Hollandse Hoogte
Foto auteur Alison Rosa
Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede
Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen
ISBN 978 90 234 6490 7
NUR 305

www.karinslaughter.com
www.slaughter-house.nl
www.uitgeverijcargo.nl

Dit boek draag ik op aan mijn lezers...
met dank voor jullie vertrouwen.

Proloog

Na op de kop af veertig jaar huwelijk had Judith nog steeds het gevoel dat ze haar man niet helemaal kende. Veertig jaar lang had ze voor Henry gekookt, veertig jaar lang had ze zijn overhemden gestreken, veertig jaar lang had ze het bed met hem gedeeld, en nog steeds was hij een raadsel. Misschien dat ze daardoor vrijwel zonder klacht alles voor hem deed. Er viel veel te zeggen voor een man die je na veertig jaar nog steeds wist te boeien.

Judith deed het autoraampje open om wat koele herfstlucht binnen te laten. Atlanta was maar een halfuur rijden verderop, maar hier in Conyers vond je nog stukken onontgonnen land en zelfs wat kleine boerderijen. Het was er rustig, en Atlanta was net ver genoeg weg, zodat je van de stilte kon genieten. Judith slaakte een zucht toen ze aan de horizon een glimp opving van de wolkenkrabbers van de stad. *Thuis*, dacht ze.

Het verbaasde haar dat ze Atlanta inmiddels als haar thuis beschouwde. Het was nog maar kortgeleden dat ze een kleinsteds, zelfs landelijk leven had geleid. Ze verkoos de open ruimte boven de betonnen trottoirs van de stad, ook al moest ze toegeven dat het prettig was om zo centraal te wonen dat je zomaar naar de buurtwinkel of een restaurantje kon lopen als je er zin in had.

Er gingen dagen voorbij waarin ze niet eens in een auto hoefde te stappen – het soort leven waarvan ze tien jaar eerder niet had kunnen dromen. Ze wist dat Henry er net zo over dacht. Met zijn schouders tot aan zijn oren opgetrokken stuurde hij de Buick vastberaden over een

smal landweggetje. Tientallen jaren lang had hij over alle hoofd- en snelwegen van het land gezworven, en inmiddels wist hij intuïtief elk achterafweggetje, iedere afslag en sluiproute te vinden.

Judith twijfelde er niet aan of hij zou hen veilig thuisbrengen. Ze leunde achterover en gluurde tussen haar wimpers door uit het raampje, zodat de bomen langs de weg net een dicht bos leken. Minstens één keer per week maakte ze dit ritje naar Conyers, en het leek wel of ze telkens iets nieuws zag: een huisje dat haar nog niet eerder was opgevallen, een brug waar ze talloze malen overheen was gehobbeld zonder er aandacht aan te schenken. Het was als het leven zelf. Je besepte pas wat er aan je voorbijtrok als je vaart minderde om beter te kunnen kijken.

Ze waren op de terugreis na een feestje dat ter ere van hun huwelijksdag door hun zoon was georganiseerd. Of eigenlijk was het georganiseerd door Toms vrouw, die zijn leven regelde alsof ze directiesecretaresse, huishoudster, kinderoppas, kok en – vermoedelijk – concubine in één was. Tom was een blij verrassing geweest, en zijn geboorte een voorval dat de artsen voor onmogelijk hadden gehouden. Vanaf het allereerste begin had Judith hem aanbeden, hem als een geschenk beschouwd dat ze met elke vezel in haar lichaam zou koesteren. Ze had alles voor hem overgehad, en nu Tom inmiddels de dertig was gepasseerd scheen hij nog steeds vertroeteld te moeten worden. Misschien was Judith als echtgenote te traditioneel en als moeder te dienstbaar geweest, en was haar zoon daardoor tot het soort man uitgegroeid dat van een vrouw verlangde, en verwachtte, dat ze alles voor hem deed.

Niet dat Judith Henry's sloofje was geweest. Ze waren getrouwd in 1969, een tijd waarin vrouwen in meer dingen geïnteresseerd mochten zijn dan in de perfecte bereiding van braadstuk en de beste manier om vlekken uit het tapijt te verwijderen. Vanaf het begin was Judith vastbesloten geweest om haar leven zo interessant mogelijk in te richten. Ze was hulpmoeder op Toms school. Ze werkte als vrijwilligster in het plaatselijke opvanghuis voor daklozen, en zette samen met buurtbewoners een hergebruik-